

I Dublinforordningens artikel 18, stk. 2, anføres det, at der i forbindelse med proceduren for fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, anvendes beviselæmter og indicier. For så vidt angår kravene til »beviser og indicier« fremgår det af forordningens artikel 18, stk. 3, at der udarbejdes to lister, som revideres med jævne mellemrum, med angivelse af, hvilke beviselæmter og indicier der er tale om efter en i bestemmelsen opstillet grunddefinition på »beviser og indicier«. De gældende lister er optrykt som bilag til Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 af 2. september 2003 om gennemførselsforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne.

Det bemærkes, at Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen i sin afgørelse nr. 1/97 af 9. september 1997 (EF-Tidende 1997 nr. L 281, side 1) på tilsvarende måde opstillede to lister vedrørende bevismidler og indicier.

Beviskravet bør ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for en korrekt anvendelse af Dublinforordningen. Det betyder bl.a., at en medlemsstat i mangel af formelle beviser må acceptere at være ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, såfremt der foreligger sammenhængende indicier, der kan efterprøves, og som er tilstrækkeligt detaljerede til, at ansvaret kan fastslås, jf. forordningens artikel 18, stk. 4 og 5.

Dublinforordningens artikel 18, stk. 4 og 5, afspejler ikke tilsvarende bestemmelser i Dublinkonventionen. Det bemærkes dog, at kravene til beviser er omhandlet i artikel 23 i afgørelse nr. 1/97 af 9. september 1997 truffet af Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen (EF-Tidende 1997 nr. L 281, side 1). Det fremgår bl.a. heraf, at ansvaret for behandlingen af en asylansøgning i princippet skal placeres ved hjælp af mindst mulig bevisførelse, idet for store krav til bevisførelsen vil betyde uforholdsmæssigt lange sagsprocedurer, hvilket ikke er i overensstemmelse med Dublinkonventionens formål.

Dublinforordningens artikel 19 vedrører proceduren efter modtagelsen af en accept på en anmodning om overtagelse. Det følger heraf, at når en medlemsstat har modtaget accept fra en anden medlemsstat på en anmodning om overtagelse af en ansøger, meddeler den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet, ansøgeren afgørelsen om, at ansøgeren vil blive overført til den ansvarlige medlemsstat.

Det fremgår i den forbindelse af forordningens artikel 19, stk. 2, at afgørelsen om overførsel til den ansvarlige medlemsstat skal begrundes og indeholde oplysninger om fristerne for gennemførelsen af overførslen, jf. herom nedenfor. Endvidere skal afgørelsen om nødvendigt indeholde oplysninger om, hvor og hvornår ansøgeren skal møde op, hvis den pågældende selv tager til den ansvarlige medlemsstat. Afgørelsen kan påklages eller indbringes for en domstol. Dette har dog ikke opsættende virkning for gennemførelsen af overførslen, medmindre domstolene eller de kompetente myndigheder træffer beslutning herom i det konkrete tilfælde, såfremt den nationale lovgivning åbner mulighed herfor.

Overførslen af ansøgeren fra den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet, til den ansvarlige medlemsstat sker i overensstemmelse med den førstnævnte medlemsstats nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater. Overførsel sker så snart det er fysisk muligt og senest seks måneder efter accepten af anmodningen om overtagelse. Hvis en klage eller en indbringelse for en domstol af en afgørelse om overførsel har opsættende virkning, regnes seks månedersfristen dog fra tidspunktet for afgørelsen af klagen eller indbringelsen, jf. forordningens artikel 19, stk. 3.

Fristen for overførsel af en asylansøger er ændret i forhold til den tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionens artikel 11, stk. 5, hvor fristen er fastsat til senest én måned efter, at anmodningen om overtagelse er imødekommet.

Forlængelsen af fristen for overførsel fra én til seks måneder er sket af hensyn til de praktiske problemer, som medlemsstaterne er stødt på i forbindelse med anvendelsen af Dublinkonventionen. Der henvises herved til kapitel VI i Kommissionens forslag til Rådets forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (KOM(2001) 447 endelig). Det bemærkes, at den medlemsstat, hvorfra en asylansøger overføres, kan overføre asylansøgeren umiddelbart efter modtagelsen af en accept på overtagelse fra en anden medlemsstat, såfremt dette er muligt. Forlængelsen af fristen for overførsel medfører dermed ikke en pligt for den medlemsstat, hvortil asylansøgningen blev indgivet, til at udsætte overførslen inden for perioden på seks måneder.

Overføres en asylansøger ikke inden for den i artikel 19, stk. 3, nævnte frist på seks måneder, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet. Tidsfri-